

Σε μια περίοδο καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης η γενικευμένη επίθεση κράτους κεφαλαίου ενάντια στα κατώτερα στρώματα εντείνεται. Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς υπόκεινται σε μία ευρύτερη αναδιάρθρωση, με στόχο το ξεπούλημα τους στο ιδιωτικό κεφαλαίο και με άμεσο αποτέλεσμα τις συνεχείς αυξήσεις του κόστους των εισιτηρίων και τελικά την υποβάθμιση της ποιότητας των μετακινήσεων μας. Αποσκοπείται έτσι η μετακύληση του κόστους λειτουργίας από το κράτος, στις δικές μας πλάτες, σε μία προσπάθεια "εξυγίανσης" των οργανισμών των μεταφορών ώστε να τους μετατρέψει σε μη ζημιογόνες επιχειρήσεις που ουσιαστικά εμπορευματοποιούν μια βασική μας ανάγκη, αυτή της μετακίνησης. Ακολουθώντας τα Ευρωπαϊκά πρότυπα μέσω νεοφιλελεύθερων πολιτικών όλες οι ανάγκες μας γίνονται αντικείμενο κερδοφορίας από τα αφεντικά. Ηχηρά παραδείγματα ρεύμα, νερό, υγεία, παιδεία.

Στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς η αναδιάρθρωση παίρνει σάρκα και οστά μέσα από το σύστημα ηλεκτρονικού εισιτηρίου. Η τηλεματική, οι μπάρες ελεγχόμενης εισόδου/εξόδου, η προσθήκη καμερών εντός συρμών μετρό και λεωφορείων, η προσωποποιημένη κάρτα μέσων και τα μελλοντικά τουρνικέ στα λεωφορεία κόστισαν πολλά εκ. Ευρώ τη στιγμή που τα ίδια χρήματα θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την ουσιαστική βελτίωση των μετακινήσεων μας (συχνότερα δρομολόγια, πρόσληψη προσωπικού, νέα οχήματα). Η επιλογή τους αυτή δεν είναι τυχαία, αφού έτσι εντείνεται ο έλεγχος των ζωών μας, ενώ πίσω από το ιδεολόγημα του εκσυγχρονισμού κρύβονται κοινωνικοί και ταξικοί φραγμοί, η διαμόρφωση μιας ανταγωνιστικής νοοτροπίας μεταξύ των επιβατών και η ανάπτυξη ενός ολοκληρωτικού συστήματος ελέγχου της καθημερινότητας μας.

Όλοι/ες εμείς οι επισφαλείς εργαζόμενοι/ες, οι φοιτητές/τριες, μετανάστες/τριες και άνεργοι/ες, εμείς που αναγκαζόμαστε να χρησιμοποιούμε τα ΜΜΜ για να πάμε στις δουλειές/σχοιές μας στην άγρια άκρη της πόλης, επωμιζόμαστε το βάρος αυτών των μεταρρυθμίσεων. Για τη γενιά των 400 ευρώ ακόμα και η προσφορά-τυράκι της μηνιαίας κάρτας με 30 ευρώ είναι ένα ευσεβές ποσό. Και ακόμα, το κόμιστρο του εισιτηρίου δεν έχει αυξηθεί, αλλά η χρέωση βάση απόστασης και η επικείμενη ιδιωτικοποίηση, συνηγορούν για το αντίθετο. Μέχρι τώρα η ελεύθερη χρήση των μέσων, η ανταλλαγή εισιτηρίων μεταξύ των επιβατών και η συλλογική και ατομική αντιμετώπιση των κεφαλοκυνηγών-ελεγκτών ήταν τρόποι ώστε οι μη έχοντες να καλύπτουν την ανάγκη τους για μετακίνηση. Τώρα με τα συστήματα ελεγχόμενης διέλευσης, οι μπάρες κλείνουν μπροστά σε όσους δεν έχουν να πληρώσουν 1,40, λειτουργώντας πια κυριολεκτικά ως ταξικός φραγμός. Με την ελεγχόμενη είσοδο στα μετρό, κατακερματίζεται κάθε ψήγμα κοινωνικής αλληλεγγύης και πλέον κυριαρχεί η ατομικιστική λογική του "εγώ πληρώνω και εγώ το δικαιούμαι", μια μικροαστική λογική του νομοταγή πολίτη που δαιμονοποιεί κάθε προσπάθεια διεκδίκησης όσων θα έπρεπε να είναι δεδομένα. Ο διαχωρισμός μεταξύ "εξευρωπαϊσμένων" πολιτών που θεωρούν ότι ακόμα και τα κοινωνικά αγαθά έχουν ένα αντίτιμο και "τζαμπατζήδων που παρασιτούν" αποτελεί κομμάτι ενός ιδεολογικού πολέμου. Ενός πολέμου που διεξάγεται με όλο και αυξανόμενη ένταση τα τελευταία χρόνια από το κράτος, όσο εντείνεται και η οικονομική αφαίμαξη των εκμεταλλευομένων.

Στα πλαίσια δημιουργίας μιας ασφυκτικά ελεγχόμενης κανονικότητας σε κάθε πτυχή της ζωής μας, το κράτος έρχεται να προσθέσει άλλη μία ψηφίδα, με το ηλεκτρονικό εισιτήριο, στο συνολικό ψηφιδωτό της επιτήρησης (πλαστικό χρήμα, κάμερες στους δρόμους, ψηφιοποίηση των ρολογιών ΔΕΗ, βραχιολάκι στους κρατούμενους κλπ). Αν και οι σταθμοί του μετρό είναι κατασκευασμένοι με γνώμονα τη συνεχή παρακολούθηση και την αποτροπή "περίεργων" συμπεριφορών μέσω ανακοινώσεων από τα μεγάφωνα και επεμβάσεων των σκευοειδών, τώρα πια αυτή η συνθήκη ενισχύεται. Οι νέοι ηλεκτρονικοί μηχανισμοί εξασφαλίζουν την κερδοφορία της επιχείρησης, καθυποτάσσουν τους απείθαρχους και αποκλείουν στη πράξη όσους θεωρούνται παρείσακτοι. Οι κάμερες σε όλα τα σημεία του μετρό και των λεωφορείων, δημιουργούν μια αποστειρωμένη ζώνη όπου καταγράφονται και αποτρέπονται όλες οι προσπάθειες διεκδίκησης για ελεύθερη μετακίνηση. Ταυτόχρονα μέσω της προσωποποιημένης κάρτας επιτυγχάνεται η χαρτογράφηση κάθε κίνησής μας στην πόλη καθημερινά, με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός ατομικού προφίλ όπου εμπεριέχει όλα μας τα στοιχεία ενώ η χρήση τους είναι άγνωστη σε εμάς. Ας μην έχουμε αυταπάτες, ο αναβαθμισμένος κοινωνικός έλεγχος επιχειρεί να διαμορφώσει και στο κομμάτι των μετακινήσεων, μια πειθαρχημένη μάζα που εργάζεται και καταναλώνει χωρίς να τοημά να αντιστέκεται στις αναδιαρθρώσεις του καπιταλιστικού συστήματος.

• συνελύξεις γειτονιών, στέκια, καταλήψεις, αναρχικές ομάδες από Αθήνα και Πειραιά

Ας μην ξεχνάμε ότι οι αστικές συγκοινωνίες σχεδιάζονται με βάση την κάλυψη των αναγκών του κεφαλαίου, αφού ουσιαστικά χρησιμεύουν στο να μας οδηγήσουν σε μητροπολιτικά σημεία παραγωγής κέρδους. Για την επέκταση των γραμμών του μετρό ξοδεύεται ένας πακτωλός χρημάτων ο οποίος προπαγανδίζεται ότι θα καταφέρει να βελτιώσει τη ποιότητα ζωής μας ενώ αποκρύπτεται η "παράπλευρη απώλεια" της βίαιης αλλαγής του μητροπολιτικού τοπίου. Στα Νότια Προάστια οι νέοι σταθμοί του μετρό έχουν προκαλέσει αύξηση των τιμών των ενοικίων, διάλυση ελεύθερων χώρων και πάρκων και κυκλοφοριακή συμφόρηση σε μέχρι πρότινος ήσυχες γειτονιές. Ειδικά στη περίπτωση του Αγίου Δημητρίου η κατασκευή του Metro Mall κόστισε τη διάλυση της τοπικής αγοράς. Ακόμα χειρότερα αποτελέσματα προβλέπονται στις Ανατολικές συνοικίες με την δημιουργία της νέας κίτρινης γραμμής U (Βύρωνας-Γαλάτσι) όπου το αστικό τοπίο είναι ήδη επιβαρυνμένο. Παρά τη θετική χροιά που έχει η ανάπτυξη στη γλώσσα της κυρίαρχης προπαγάνδας, εμείς καθημερινά βιώνουμε όλες τις "αόρατες" αρνητικές επιπτώσεις της.

Στη νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα που επιβάλλεται, όπου όλες μας οι ανάγκες εμπορευματοποιούνται, εμείς συνειδητά **τασσόμαστε ενάντια στον αποκλεισμό των οικονομικά ασθενέστερων**. Είμαστε **αλληλέγγυοι σε όσους/ες αρνούνται να πληρώσουν το κόμιστρο για τη μετακίνησή τους**. Χτίζουμε **κοινότητες αγώνα μαζί με τους εργαζόμενους/ες στα ΜΜΜ**, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, τις απολύσεις και τις περικοπές, για το δικαίωμα στην ελεύθερη μετακίνηση όλων. Συλλογικά **σαμποτάρουμε τα νέα συστήματα ελέγχου και καταγραφής και απομονώνουμε ελεγκτές και επιβάτες που προωθούν τον κοινωνικό κανιβαλισμό**. Απαιτούμε **το κόστος της αναδιάρθρωσης να το επωμιστούν αφεντικά και κράτος**.

Για έναν κόσμο χωρίς αντίτιμα, μπόρες και ελεγκτές,
για έναν κόσμο ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.

